

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

§. 3. Plura S. Patrum, & illustrium Doctorum testimonia, in quibus eadem
doctrina, & locutio continetur, referuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica
NVI
128

Patrum Doctorumque Mysticorum usum sequens, qui prædicitur etiam locutionibus, imo & strictioribus, ac difficilioribus frequenter vti fuere, ut ex eorumdem Doctorum testimonijs, quæ iam subiungimus, manifestè constabit.

§. III.

Plura Sanctorum Patrum, & illustrium Doctorum testimonia, in quibus eadem doctrina, & locutio continetur referuntur.

28. **I**N primis igitur his locutionibus usus fuit Mysticæ Theologiæ princeps D. Dionysius locis supra num. 23. citatis ex cap. 1. de Mystica Theologia, & ex cap. 7. de diuina nomin. quas locutiones cæteri Doctores Mystici approbantes ab eodem desumpterunt, vnde D. Bonauen. de itineribus æternitatis itiner. 5. dist. 6. sic inquit: *Cessant in ipsa caligine ab operatione cognitionis intellectus dicitur inoculatus à priuatione omni actus rationis, &c.* Quo etiam loquendi modo usus fuit de Mystica Theologia part. 4. & de litteraribus Ecclesiæ serm. 2. de ingressu ad sapientiam. Consonat Dionysius Cardinalis de Theologia Mystica cap. 2. ibi: *Non sufficit ista relinquere, nisi relinquatur omnia intelligibilia, operationesque propriae.* Consentit Hugo Victor. lib. 2. de anima cap. 20. ibi: *Omnia interior vi anima proprio viduatur officio, & Ricardus lib. 4. de contemplatione cap. 22. ibi: In medio nebula Moyses ingreditur, quando humana mēs ab illa diuini luminis immensitate absorpta summa sui obliuione sopitur.* Eodem modo loquitur Rusbroch. lib. 2. de ornat. spirituum nuptiarum cap. 71. ibi: *Vbi vero Deo occurrimus, tam ingens, & immensa illius claritas, & astus est, ut spiritus omnes sua actione destituantur, &c.* Et infra subiungit: *Cuncta virtutes nostre actione vacant, &c.* Et cap. 73. subdit. *In nihilo autem ab actione omni deficit.*
29. Nec minus strictè locutus fuit Ioannes Taulerus cap. 12. instituit. sic inquit: *Ibi planè spiritus præ lumine absque luce, præ cognitione, absque cognitione, & præ amore, absque affectione efficitur, &c.* Et paulò inferius subiungit: *Hic iam internum quoddam, mutumque silentium fit, nec vllum hic verbum eloqui licet, sed nec intus, nec foris quidquam huc operari permittitur, sed ipse spiritus patitur dulcem quandam insensibilem, & ineffabilem passionem, insuper miraculo miraculo lucidissime supersplendentis abyssalis Deitatis.*
- Consonat Bloisius cap. 12. spiritualis institutionis, ibi: *Hinc præ cognitione facta sine cognitione in solo amabili nudo simplici, & ignoto Deo quiescit, lux quippe diuina propter nimiam suam claritatem inaccessibilis est; vnde, & caligo appellatur.* Accedit citatus Bartholomæus à Martyribus supra relatus, ibi: *Non humana, sed diuina à amplexat est operatio.*
30. Vnde locutionem hanc, constituentem otium, quietem, & potentiarum suspensionem in contemplatione, præter Doctores, & Sanctos Patres recensitos habent D. Augustinus. sermone 27. de verb. Domini, & lib. 19. de Ciuitate Dei cap. 2. & 19. D. Thomas 2. 2. quæst. 179. artic. 2. D. Bernardus sermon. 46. in Cant. citatus Dionysius Bonaventura itinere 5. æternit. dist. 6. Gilbertus Abbas serm. 1. in Cant. Rosignolius de disciplina

ciplina Christianæ perfectionis lib. 5. cap. 11. Alvarez de Paz tom. 1. de vita spirituali lib. 2. part. 5. cap. 41. & lib. 4. part. 2. cap. 23. noster Ioannes à I. s. v. Maria de Mystica Theologia cap. 6. & plures alij.

Sed oprime, vt solet, locutione hac vsa fuit, eamque explicuit Sancta Mater nostra THERESIA cap. 18. suæ vitæ referens reuelationem illam sibi à Deo circa hoc factam, in qua tale à Deo accipit responsum. Et quia quæ intelligit nequit comprehendere, hinc perinde est, at que si intelligendo non intelligeret, statimque ipsa subiungit: Hic omnes potentia deficiunt, & taliter suspenduntur, vt nullo modo percipi possit, sicut dictum est, illas operari. Si alicuius mysterij meditatione iam occupabatur, ita mox ipsum de memoria elabatur, ac si nunquam eius meminisset aut de eo cogitasset, si in libro legat, mox lectorum non recordatur, aut quousque perueniat; idē quoq; in oratione vocali vsu venit. Adeo vt importuni huius papilionis (memoria in quā) ala hic aduertantur. & se ipsa iam monere amplius non possit. Voluntas quidē amando maxime occupetur oportet, sed tamē, quomodo amet, non intelligit. Intellectus deniq; si quid intelligat, nō intelligit, quomodo intelligat, salte nihil eorū quæ intelligit potest cōprehendere: equidē non puto ipsum quidquam intelligere; nam sicuti tā dixi, hoc non intelligitur, & quomodo id fiat, plane ego intelligere non valeo. Et c. 10. eisdē libri sic inquit: Intellectus (quamū mibi videtur) non discurrit, non tamen amittitur: sed vt dico non operatur &c. Et cap. 12. Et admirandi & in quo se interim occupet materiam dat; & efficit, vt etiam sine mentis discursu breuissimo tempore plus intelligat, quam nos omni nostra diligentia plus imō annis possemus comprehendere &c. Et cap. 23. suæ vitæ ait, quod in illa oratione, quam ipsa vocat quietis: nihil cogitabam, nec cogitare quid poteram. Quā doctrinam repetit cap. 17. 18. & 26. suæ vitæ, & Mansionē quinta cap. 1. & in lib. vitæ perfectionis cap. 30. & alijs in locis relatis à Magistro Luitio Legionensi in apologia supra citata;

§. IV.

Ex Theologorum doctrina, & locutione amplius eadem locutio confirmatur.

SED, vt plura alia testimonia, in quibus eadem continetur locutio, omitramus, sufficiat pro huius locutionis euidenti approbatione, quod prædicta contemplatio communiter à Sanctis Patribus otium appellatur, imō & Philos. 10. ethicorum naturalem contemplationem, quæ longè inferior est, vacationē appellauit, non quia in illa detur cessatio ab operatione, sed quia huiusmodi operatio, propter rationes supra adductas, prædicta nomina, sicuti, & nomen quietis, & alia similia promeretur. Quæ omnia coniunxit D. Tho. in 3. dist. 35. q. 1. ar. 2. quæstione. 1. vbi in secundo argumento sic habet. Vita contemplatiua à sanctis otium dicitur, & Philosophus etiam 11. ethicorum dicit ipsam vacationem, sed voluntas est vis motiua, cum ergo motus otio, & vacationi repugnet, videtur, quod vita contemplatiua non consistat in actu affectiue, sed solum in actu cognitiue.

Cui argumento sic responderet: Ad secundum dicendum, quod voluntas non solum est motiua quantum ad exteriores motus, qui vacationi repugnans, sed etiam motuum interiorum etiam ipsius intellectus, qui quidem motus æquiuoce dicuntur, vt patet in tertio de anima sunt enim actus perfecti, & ideo magis assimilantur quieti, quam motui, &c. Ecce qualiter huiusmodi locutio non solū apud Mysticos, sed etiā apud Scholasticos, & Philosophos